

ÁGH ISTVÁN (1938) Budapest

ÁGH ISTVÁN

Tavaszi láz valaki nélkül

Tél elején, a szürkébe borult Gellért téren,
 mintha cinke tévedt volna a varjak közé,
 ruhája elütött a divat sötét egyen-színétől,
 szép volt, ha szépnek mondható egy koldus,
 szép volt, mint sudár egyetemista lány,
 de az ő sápadt arca más hiánytól derengett,
 ajka íve másféle szomjúságtól feszült,
 csapzott nőisége bizalmatlan dacot,
 közönyt és megvetést villantott szemében,
 míg tenyerét nyitva-zárva körben járt,
 s mint külön végtag támadt rám a kéz,
 megállított utamban oda-vissza,
 már nem is adtam, szó nélkül fizettem
 aprópénzzel a kéregető karnak,
 emitt kitértem, amott meglepett,
 bújócskáltunk, már én lettem a koldus,
 ő meg valakim a tél álarcában.

Mikor a tavaszi lázban lüktető térről eltűnt,
 nem jutott eszébe rajtam kívül senkinek,
 s ahogy most odaképzem a városlakók közé,
 nem vetélkedhetne velük, sőt a hátránya végleges,
 mégis ő a minden nőben jelenlevő titok,
 akit csak a szerelmeket túlélte férfi ért,
 hiányoznia kell, hogy nyíljon, amit itt hagyott,
 mandula és aranyeső, szóljon a nyitnikék,
 ne érezze, mikor a testek atommáglyáiból
 sugárkitörés húz át a városon, s a gyönyör
 robbanóanyaga gyúlik föl mindenütt,
 s akik a rengeteg szándék keresztútjében
 járnak az elképzelt kifutón, s mindannyian
 gyönyörűek, s veszélyesen fiatalok,
 ám én, mint aki fölélte jussát, nem válogatok
 testek és részletek között, életem nincs miért
 próbára tennem szenvedélyeim gondjaival,
 ha már csak azt kapom, mit az Isten adott.

Nem kell ahhoz nap, se hold

Nem kell ahhoz nap, se hold,
így is látlak, úgy ragyogsz,
hogy én szórom rád a fényt,
nem ez a tavaszi dél,

nem a virágorgiás
völgyben gomolygó homály,
sem a hatalmas szírom-
vulkánná szőtt hegyorom,

inkább valami örök
tudat alatti öröm
siettet kikeleti
kedvemet gerjeszteni,

így árad szét, úgy hat át
ez a kölcsönös varázs,
mint a dalos madarak
énekét a virradat,

és egyszerre beborul,
a föld olyan szomorú,
hogy az elragadtatás
sötét visszájába vált,

akármilyen sűrű zöld
leplezi a temetőt,
látszik alóla a csont,
a földdel kiforgatott

lenti figyelmeztetés,
s az égi malomkerék
forgását félelmetes
kíváncsiság tartja fenn,

vajon mire alkonyul,
mi lesz velünk oda túl,
leszünk-e, mint még vagyunk,
voltunk-e, ha meghalunk?

Véglegessé vált a sorrend

Most mikor nővérem elment,
véglegessé vált a sorrend,
ahogy jöttem a családba,
úgy maradtam utoljára,

megfogyatkozásunk főntről,
édesapánkkal kezdődött,
akkor még a nyolcvan évet
soknak véltem, most kevésnek,

hamar annyi leszek én is,
két esztendő kell megérni,
akkor már negyvenre bővül,
ami elmúlt bátyám nélkül,

életfogytig tartott gyásza
kilencven éves anyánknak,
lányai hozzávénülve
nyolcvan fölött fejezték be,

öten haltak meg előttem,
haláluktól szíven lőtten,
félholt magamat túlélve
álltam sírgödörük szélére,

mint egy elnyújtott kivégzés,
míg sor kerül rám a végén,
hallanom kellett a dobszót,
mit a föld vert a koporsón,

visszhangzott haláltusájuk,
házunk romba dőlt utánuk,
idegeik szörnyű kínját
tört cserepek sikoltották,

téli hóban, nyári hőben,
mindegyik más temetőben,
Iszkázon és idegenben,
együtt csak emlékeimben,

pedig mikor még nem voltam,
bennük kezdődött a múltam,
mára csak egy szakadt láncnak
maradtam a karikája,

s ha már nővérem is elment,
végleg eltűnt az a gyermek,
kit az emlékezet őrzött
emléknélküli időmből.

Fészekrakó

Ha egy madár csőrében száraz ággal
száll a földről, akkor vége a télnek,
fölszállítja az akác magasába,
tavaszt épít, ha elkezd a fészket,
amint az első gallyat odarakta,
rögtön kinyílt a hóvirág alatta,
szálanként hordja össze ezt a verset,
fészket rak bennem is, a vén akáccon,
közben, ha az ablakon kitekintek,
érkezni és máris távozni látom,
egyik sor alá a másikat húzza,
amit évente írtam, kezdem újra,
bár ugyanaz, mégis megunhatatlan,
ha megjelent a jelenben a régi,
különös ünnepe a pillanatnak,
az öregnek ifjúságát ismétli,
mit minden esztendőben visszahódít,
ringat a böjti szelek kék rugóin,
amíg a szorgos madár végzi dolgát,
ablakomból néha párosan látom,
a cingár ibolyákból sűrű zsongás
folytatódik, s a zöldbe torlott mámor
virágot ölt szívforma boltozatban,
s az a szívvel telt fészek azt dobogja,
ne engedjek a sötét szorongásnak,
hogyan mit jelent, mikor a levélrészén
fekete lángok csapnak ki, a szárnyak,
nem gyászmadár fordul az eleséggel,
míg újabb sorral bővíti a verset,
írom tovább a befejezhetlent.

Papírrelief, 2014–2015